

Да знае песа д' вѣкой? . . .
 Бри са бурята, бѣсѣй,
 Но щомъ златыйтъ Фебъ изгрѣй
 Тосъ часъ съ свонтѣ си лучи
 Цѣль мѣръ расхубавява.

—
 Каква ли й лека дрехата
 Шо вѣтъртъ облича?
 Кактъ ли й чуденъ образтъ
 На който той прилича?
 Да ли осѣща той любовь?
 Душа да ли той крые?
 И тѣзи тайна кой ще новъ
 Намъ Промитей открие?

—
 О, слънце, чудна свѣтлинно,
 Огнище на живота.
 О, колко сж безцѣнны
 И преблагословенны
 Благытъ твои дарове
 За цѣлата вселенна.
 Твоео пресвето лице
 Любовь блогоеѣства,
 Тебе цвѣтье съ хубости
 Тебе птиче съсъ пѣсни
 Отъ сутринъ чакъ довечеръ
 Посрѣща и припѣва.

—
 Любовь не може вѣтъртъ
 Да пѣй да изразява;
 Не пѣсни той, но писъкъ дивъ
 На вредъ распространява.
 Когато съ буйно той крыло
 Триндафила допира,
 Повѣнва клетыйтъ въ часа
 Повѣнва и умира.

— Сѣкоги мое момиченце пѣешъ печалны пѣсни, рече Главкъ, ты не позшавашъ освѣнъ една малка свѣтлина отъ любовта; други чувствованія ти възбужда въ душата колго я распаля.